

Θέατρο Αλίκης.

«Τὸ παραμύθι τῆς Εύτυχίας» τοῦ κ.

Δ. Ιωαννοπούλου.

Ο κ. Δ. Ιωαννόπουλος είναι ένας νέος συγγραφεὺς μὲ πολλὰ προσόντα. Καὶ φαντασία πάντα ὑπάρ-

χει στά ἔργα του, καὶ ἡ τεχνική του είναι δυσαναλόγως μὲ τὴν πεῖρα του ἀρτια, καὶ ὁ διάλογός του ζωηρὸς πάντα καὶ ἀβίαστος.

Ἄπ' ὅλα τὰ ἔργα του ποὺ ἔχομε παρακολουθήσει ὡς τώρα, κανένα βέβαια δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔχει ξεπεράσει τὰ ὄρια μᾶς καλῆς προσπαθείας. Ατυχῶς, ἀγνωστό γὰρ ποίους λόγους τὸ καλλίερό του ἔργο, καθὼς μᾶς πληροφοροῦν τουλάχιστον, ὁ «Ἀτέλειωτος δρόμος» δὲν κατωρθώθει νὰ παρθεῖ στὸ Ἐθνικό. Ετσι τὸ «Παραμύθι τῆς Εύτυχίας» ποὺ μᾶς παρουσίασε δὲ θίασος τῆς κ. Αλίκης, είναι ἔνα καλογραμμένο ἐλατρὸ δραματάκι, μὲ ἀρκετές ἐπιτυχημένες σκηνές, καὶ καλὸ διάλογο. Εάν ἡ ρωμαντικὴ προδιάθεσι τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει ὁ κ. Ιωαννόπουλος στὰ ἔργα του, ἥταν λιγότερο περιωρισμένη, τὸ παραμύθι αὐτὸ διὰ πλησίαζε περισσότερο στὴν ἀλήθεια τῆς σημερινῆς μεταπολεμικῆς πραγματικότητος.

Οἱ δύο πρώτες εἰκόνες προεμήνυναν πολλὰ καλὰ γιὰ τὶς ἐπόμενες πράξεις. Δυστυχῶς ὅμως ἡ θέσις τὴν ὅποιαν ὁ κ. Δ. Ι. ἡθέλησε νὰ τοποθετήσει σ' αὐτές, ἐφάνη ἐλάχιστα πιθανή καὶ δικαιολογημένη.

Πάντως, ἀπὸ τὸν κ. Ιωαννόπουλο ἔχομε κάθε ἐλπίδα νὰ περιμένομε τὸ ἀρτιό ἔργο, ποὺ θὰ τὸν τοποθετήσει σταθερά στὴ σειρὰ τῶν καλῶν νέων θεατρικῶν συγγραφέων μας.